

Srđan Valjarević

**ROMAN O
AGONIJI
i VEDRINI**

KRAJ JEDNE PORODICE

Copyright @ 2025, Srđan Valjarević
Copyright @ ovog izdanja 2025, LAGUNA

Pjer Kaban: Mislim da je i vaša majka bila umetnica. Slikala je mrtve prirode?

Marsel Dišan: Htela je i da ih kuva, ali za svojih sedamdeset godina nikada nije došlo do toga.

Iz razgovora Marsela Dišana i Pjera Kabana
od aprila do juna 1966. godine.

POGLAVLJE PRVO

U kojem je reč o toliko važnim stvarima da mnogo toga neće odmah biti jasno, ali polako, mnogo toga ni inače nikome nije jasno, niti može odmah da se razume: realnost se jednostavno ne može razumeti, do prave agonije nema još mnogo.

Pola miliona minuta

Ponedjeljak je, devet sati ujutru, dakle ovako: početak je januara i dozvolite odmah Naratoru da se uključi i da otvori ovu novu godinu jednim srdačnim tekstom, što nikada nije lako, naprotiv, to izaziva nelagodu, a bogami i mučnu anksioznost, jer treba se nadati nečem boljem, što je nemoguće u ovoj sredini, i sa nama ovakvima, jer oni stariji su nikakvi, a mlađi su još gori, dakle, totalni je čemer. Ali, konačno je temperatura skliznula ispod nule i provejava sneg, duva jak i hladan severozapadni vetar, konačno, da se to ipak naglasi, jer mnogi su se do skoro vukli po bolesnoj decembarskoj neočekivanoj vrućini i tako spoznali da su meteoropate, uz druge patološke simptome koje ispoljavaju svakodnevno, godinama, većina i decenijama. I opet konačno, neka sebi i Narator olakša, neka izbaci muku iz sebe jer napokon je otpočeo još jedan krug od četiri godišnja doba, krug od novih dvanaest meseci užasa za Naratora, novih 31 milion i 536 hiljada sekundi teškog sranja od života, novih 525 hiljada i 600 minuta

koje treba podneti, novih 8.760 sati mučnog trpljenja, jer Narator je ušao u petu godinu stalnog praćenja jedne potpuno sjebane porodice, kakvih sigurno nije malo, i koja je na početku imala tri člana, pa su se pridružila još dva, akademski tupavo rečeno, dopisna člana, i to iz komšiluka, dakle, petoro članova jedne takozvane porodice, da bi nedavno, pred sam kraj prošle godine, troje članova od tih petoro zbrisalo iz ove sredine i ovog okruženja. I Narator, svestan da otvara ovu godinu sa samo jednom nadom, da će svih 90 posto teških i zatucanih nacionalista naguranih u jednu državu, plus 5 posto onih nesigurnih u sebe, dakle sve zajedno 95 posto infantilnih građana koji bi da se jednog jutra probude u pristojnoj sredini, doživeti još jednu promašenu godinu, i kojima želje i nade neće biti ispunjene i ostvarene, čime će pravda ipak biti zadovoljena, jer je većina, kao što smo prostim rečnikom rekli, sjebana u mozak. Iako su sve te brojke proizvoljne, Narator daje palac desne noge da ne omanjuje mnogo. Jer Naratoru je sad posao da prati samo Frica i Dobrilu, iako mučnijeg posla od toga za njega nema.

Fric i Dobrila su se probudili tog hladnog jutra na polovini januara meseca, sin Mate ih je napustio i vratio se u Švajcarsku, nekoliko dana pre novogodišnje noći, i od tada nikakvog kontakta nisu imali, nije im se javio ni praznike da im čestita. Komšija Profesor filozofije u penziji, koji im se odavno uselio u stan i tako je, kako smo već rekli, postao dopisni član porodice, takođe je iznenada otišao, pretpostavlja se da se vratio u svoj stan, ali za to nema dokaza, nisu se više ni videli ni čuli otkako je zbrisao. Za Kineza Lija, koji se isto kao i Profesor odavno uselio, i takođe se jednog dana iznenada odselio, spakovao se i

otišao, nisu znali ništa, gde je otišao, da li je uopšte ostao u ovom gradu, jednostavno je nestao. Fric se probudio u majici u kojoj je i zaspao, belo, bez ikakvog natpisa, ustao je i izašao iz sobe, onda je ušao u trpezariju i stajao pored drveta sobne smreke, posmatrao je listove i grančice, i na kraju napravio kafu, prineo je veliki bokal i seo za sto. Onda je Dobrila izašla iz kupatila, sa peškirom uvijenim oko glave, pridružila mu se za stolom, i sedeli su tako u tišini, pili svoje kafe, i ćutali su. Onda je Fric rekao: „Jesi ti znala da godina traje 31 milion i 536 hiljada sekundi?“ Tu ga je Dobrila bledo pogledala, nije ništa rekla, i okrenula se ka sobnoj smreki, i blago prelazila prstima preko lišća. Onda je Fric rekao: „Moram da ti priznam nešto, čujem neki glas u glavi, ne mogu da ga se rešim i oslobodim, nije sve vreme prisutan ali povremeno ga sasvim jasno čujem, ponekad se uplašim da ću da poludim.“ Onda je Dobrila otpila gutljaj kafe: „Da onda i ja tebi priznam nešto, toliko mi se iskreno jebe za tebe i taj glas koji čuješ, pogotovu sad kad su nas svi napustili.“ Fric je zatim rekao: „Još nešto ću onda da ti priznam, u početku mi jeste bilo neobično, ali već sam se navikao.“ Tu je Dobrila rekla: „Šta ja znam, izgleda da je i meni tako.“ Fric je odmah rekao: „Da budem još neko vreme iskren, što nas je manje, to nam je bolje.“ Dobrila je ugasila cigaretu: „Da i ja onda budem iskrena, malo me i vređa što su oni pobjegli od nas, kao da je meni s njima bilo fenomenalno.“ Fric je zapalio novu cigaretu: „Tačno, kao da ja nisam hteo da zbrišem bar hiljadu puta, ali ostao sam u stanu.“ Dobrila je sipala još kafe i rekla: „Jebeni ukućani, koliko sam samo ja puta želela da odem, pa nisam.“ Tu je Fric dodao: „Ima ovo i dobrih strana, ostaće nam više novca od penzije otkako

je Mate otišao.“ Dobrila se složila: „Sad mogu i na kauč da legnem kad god hoću.“ Onda je Fric rekao: „Jedino mi je žao što ja nisam zbrisao od njega, a ne ovako, da on zбриše od mene.“ Onda je Dobrila rekla: „I ova dvojica što su nam se uselili i spavali ispod stola u svojim vrećama za spavanje, Kinez Li i Profesor, koliko mi je puta bilo muka što su tu.“ Onda je Fric rekao: „I meni isto, jebeni Profesor sa svojim knjigama i uzdasima 'oh, šta bi Kant samo rekao na ovo, oh, a tek Dekart... strasti duše... ah, taj Dekart... ', koliko mi je puta bilo muka od tog jebenog penzionera.“ Onda je Dobrila rekla: „I taj jebeni bivši ugostitelj Kinez Li, smučila mu se kutlača i zatvorio je kineski restoran, pa je postao konceptualni umetnik, i 'sad ću kao da hodam za mir, sad ću kao da čitam poeziju šumi i potoku', osećala sam se kao idiot pored njega milion puta.“ Onda je Fric pogledao u Dobrilu, pa je sklonio pogled. Onda je Dobrila pogledala u Frica, ali je odmah uzdahnula, uzrikavila očima i skrenula pogled na sobnu smreku. Onda je Fric pitao: „I šta ćemo sad ti i ja?“ Tu je Dobrila pogledala Frica, još jednom uzdahnula i tiho rekla: „A šta to pa možemo ti i ja?“

Soba za pušaće

Bila je subota, šest sati uveče, i u ovo doba godine, dakle, sredinom januara, to je već duboka noć, jer je još pre tačno sat i po sunce zašlo, naizgled zauvek u ovom gradu, i po ovoj hladnoći, koja traje celoga dana, i ko provede napolju duže od jednog sata, kosti i mišići i nakupljeno salo će mu

se protresti kada uđe u bilo koju toplu prostoriju, a nakon toga klonuti u smiraj.

I dozvolite ovde nadržanom Naratoru da se opet na kratko uključi i da saopšti ono što mora, jer to što o njegovim uslovima za rad nikoga nije briga, na to se navikao, kao i na nerazumevanje i ograničenost sredine u kojoj živi i radi, ali nikada se nije navikao na nepri- stojnost i nedostatak osećaja za uzdržanost, ili da prosto kažemo, osećaja za meru u ispoljavanju raspoloženja. Ukratko, odmerenost.

Uostalom, samo je naizgled u stanu bilo mirno, Fric je leškario na kauču i dremao, Dobrila je sedela za velikim trpezarijskim stolom, ispijala je kafe, jednu za drugom, i buljila u ekran laptopa. I tada se začulo zvono na ulaznim vratima, Dobrila je viknula da je otključano, i u stan je ušao Poštar, sa torbom na ramenu, i odmah je kročio u trpezariju: „Doneo sam vam račune, bilo mi je previše hladno prethodnih dana, danas je za nijansu podnošljivije.“ Fric nije ni otvorio oči, samo je rukom dao znak da je budan tako što je nakratko podigao desni kažiprst. Dobrila je dodala Poštaru šolju sa kafom i pospanim pogledom dala mu do znanja da joj nije do ćaskanja. Poštar je rekao: „Znam, teško je biti budan u ovim uslovima, i sam taj momenat buđenja je mučan i naporan, ali da ne brinete, to je zbog visokog vazdušnog pritiska koji obara pritisak kod ljudi, i uz hladnoću napolju krevet je jedino mesto koje prija.“ Onda je Poštar pogledao ka ekranu Dobrilinog laptopa i video da Dobrila gleda oglase za izdavanje soba, zapalio je cigaretu i seo za sto: „Nije vam to loša ideja, spavaća soba vam je sada višak, kada biste je izdali uštedeli biste na troškovima za račune, i ono što ja kao poštar znam, čak

je i potražnja za sobama velika u ovom gradu, i to u svim njegovim rejonima, jer da budem iskren i da se otvorim, više i ne znam koliko sam rejonu promenio, ili po kazni ili po ličnim zahtevima i molbama, poznajem ovaj grad, to mogu da kažem za razliku od mnogih, i zavoleo sam ga zbog njegove odvratnosti, u svakom smislu, tamo gde su ulice odvratne, štokave, prepune smeća po čoškovima i uz ivičnjake, za koje nema mesta u slivnicima, a pitanje je da li više ima mesta i na dnu Dunava, pošto u Savi mesta za đubre više nema, tu odvratnost sam zavoleo da gledam, ima neke privlačnosti u prizorima odvratnosti, upravo onoliko koliko nikakve privlačnosti nema u odvratnostima ljudi koji žive u onim čistijim i uređenijim delovima grada, gde su zgrade ili novije, ili upristojene, kao i ulice, gde je kvadratni metar besramno skup, odvratnost tih ljudi koji tamo žive je nadahnjujuća, te prazne oči koje sijaju, a niko te ne gleda kroz njih, ti pogledi iza kojih nema nikoga i ničega, i kad sve saberem, ima dana kada strasno volim ovaj posao, onoliko koliko ne volim svoju ženu, iako sam srećan što sam je napustio, i radujem se i što ću do penzije dočekati da vidim još puno odvratnosti ovoga grada, jer povećanje i porast odvratnosti dolazi iznutra, iz građana, uz pomoć vlasti, neiscrpnog izvora svake ogavnosti, i uživaću u tim odvratnostima ovog grada sve do smrti, ništa se tu neće promeniti, nikad.“ Tu je Dobrila rekla: „Ja nisam ni znala da si ti oženjen.“ Onda je Fric na kauču rekao: „Ja nisam znao da je u stanju ovoliko da sere... je l' tebi ovaj jebeni Narator rođak ili prijatelj?“ Poštar je ugasio cigaretu, zagledao se u drvo sobne smreke i rekao: „Manje od pet kilometara je rastojanje od novih zgrada, gde je cena kvadrata pet hiljada evra, do onih delova grada gde je cena

jedva hiljadu evra, više puta se u ovom stanu ponovilo da etika i estetika idu ruku podruku, da je to jedno, koliko puta je odbegli komšija Profesor filozofije u penziji to ponovio, dakle, za manje od sat vremena hoda možeš preći iz jedne odvratnosti u drugu, iz ove odvratnosti predivnih prizora bede, šroke, zapušenih slivnika, i odumiranja u blatu i smradu, do uređenih novih zgrada, sa žardinjerama, čistim pločnicima i praznim tupavim pogledima, bušnim do potiljka, pet kilometara nije ništa, ovo je jedna celina, odumiranje je isto i u blatu, i u keramici i mermeru, ovaj grad je slika odvratnosti duha, ogavnosti uma, koji na sreću sve manje može da širi uticaj dalje od sebe, i uskoro će, nadam se tome iskreno, propasti u sopstvenu provaliju, i povući sa sobom svu ovu ogavnost i odvratnost od koje je sačinjen.“ Tu je Fric dobacio tiho sa kauča: „Poštare, otkud znaš da tvoja žena ne uživa u sreći i radosti što si je konačno napustio?“ Onda je Dobrila zapalila cigaretu i rekla: „Meni je i dalje neverovatno da je on uopšte i bio oženjen, ali ako budem stavljala oglas za spavaću sobu, napisaću da su pušači dobrodošli.“ Onda se Fric ponovo javio: „Stavi i da je obavezno znanje engleskog.“ Tu je onda Dobrila pitala: „Zašto?“ Fric je odgovorio: „Zato što Poštar ne govori engleski, da nam se ne uvali pošta je pobegao od žene.“

Glas nejavnosti

Bila je subota, sedam sati ujutru, i dozvolite ponovo Naratoru da se odmah otvori, ali s merom, nije mu do toga da

svaku prepreku, kao i udarac koji ga dočeka u životu, doživljava i prenosi drugima kao traumom, jer taj osećaj promašenosti koji ga tišti, muči, i čak sputava u svakodnevnom životu, postao mu je nepodnošljiv. Ne može čovek da se navikne na sopstvenu promašenost. Obaveza da iz nedelje u nedelju prati ovu sjebanu porodicu koja je spala na dva člana, i to u ovoj, kako smo je s pravom nazvali, sjebanoj sredini, iako će mnogi graknuti da su sve iste ili slične, što će Narator odbaciti kao jeftinu relativizaciju i isprazno pametovanje, uz napomenu da on ne živi u svim sredinama nego u ovoj, udruženoj u zabrinutosti za sopstveno nacionalno biće i identitet, taj takozvani problem koji je još Majstor Ekhart rešio i odbacio negde u 14. veku, i to ne samo ovog halucinirajućeg, dakle nepostojećeg nacionalnog, već uopšte identiteta. I da se vratimo onda na sjebani bračni par i praćenje njihovog života, posao koji se Naratoru pretvorio u agoniju, jer taj par je i ovog jutra spavao kao komiran, i većinu vremena u januaru su i proveli upravo tako, komirani, i onda dozvolite da se narator priseti svog davno preminulog kolege iz Engleske, i prizove ga u pomoć da bi malo predahnuo, kolege koji je pre tačno 165 godina napisao jedan veličanstven uvodni pasus: „Bilo je to najbolje doba, bilo je to najgore doba; doba mudrosti i doba ludosti, epohe verovanja i epohe neverice, vreme svetlosti i vreme mraka; proleće nada i zima očaja; imali smo sve pred sobom i pred nama nije bilo ničega, išli smo svi pravo u nebo, odlazili svi pravo u pakao – ukratko, ličilo je to doba toliko na sadašnje, da mnogi od najglasovitijih stručnjaka traže da se ono, kao dobro ili kao zlo, primi samo u najvišem stupnju

poređenja. “Divne uvodne rečenice kolege Čarlsa Dikensa za njegovu *Priču o dva grada*, tačne onda, tačne i danas, tačne zauvek.

I tu se, iznenada, Fric trgao iz sna, otišao je pravo u kupatilo, umivao se dugo, a onda se vratio u krevet, i rekao: „Izludeću više od ovog Naratorovog glasa koji čujem u glavi.“ Tada se i Dobrila probudila: „Je l’ čuješ samo jedan ili više glasova?“ Onda je Fric rekao: „Uvek taj jedan, isti, iritantan i odvratn.“ Onda je Dobrila pitala: „Je l’ se tebi obraća ili priča nešto uopšteno?“ Tu je Fric odgovorio: „Kome drugom nego meni, kada ga samo ja i čujem...“ Tu je onda Dobrila rekla: „Ne brini, proći će te.“ I onda su se oboje okrenuli na stranu i ponovo zaspali.

I dozvolite Naratoru da nastavi, sve više se osećao za glavljenim iako je sanjario o nekom drugačijem životu, jednostavno je bio osuđen da prati ovo dvoje izgubljenih slučajeva i da svuda bude s njima, i čak je naš Narator završio na klinici i na ispitivanjima, prvo na kardiologiji, a onda i na neurologiji, dobio je terapiju koju je redovno pio svakog jutra, i da sad o tome ne tupimo, Narator je poslušao savet koji je navodno pročitao u tekstu jednog uglednog neurologa, koji ćemo ipak da parafriziramo: „Nemojte čitati samo tekstove iz oblasti kojima se bavite, uzmite ponekad i nešto drugo, na primer *Mikijev zabavnik*, *Nacionalnu geografiju* ili prelistajte *Tajni život drveća*, neko štivo gde će vam mozak biti uključen, ali će biti ‘u leri’, kako se to traljavo naglašava, uz pomoć nemačke reči koja označava prazan hod motora, i tako nerve odmarajte.“ I dok su Fric i Dobrila spavali, Narator je nasumično kliktao na internetu razne sajtove da

odmori svoje nerve, i na jednom se zadržao, i počeo je sa interesovanjem da čita: „Slinavka i šap je bolest koja je tokom istorije utvrđena u skoro svim oblastima u kojima se uzgaja stoka, jedino nikada nije zabeležena na Novom Zelandu. Veoma zarazna bolest, koja se vrlo lako i brzo širi na velike udaljenosti, i teško ju je zaustaviti. To je primarno bolest papkara, na prvom mestu goveda. Retko mogu oboleti i životinje koje ne ubrajamo u papkare, kao i čovek, koji vrlo često prenosi virus i širi zarazu, pogotovo u današnje vreme razvijenog i brzog transporta. Od živih prenositelja bolesti, upravo je čovek taj koji za kratko vreme može preneti virus hiljadama kilometara daleko, i prenosi taj virus pasivno, na cipelama, odeći, rukama, pa i u kosi...”

Tu se Fric trgao iz sna, skočio je iz kreveta, počeo je da se oblači, i Dobrila se probudila: „Gde bežiš?” Fric je preko glave navlačio džemper: „Odoh u trpezariju što dalje od kreveta, ubiću se zbog ovog odvratnog glasa koji čujem, i umobolnih priča ovog Naratora.” Onda je Dobrila rekla: „Kako misliš da se u trpezariji skloniš od glasa koji čuješ u glavi? Da li je moguće da si toliko glup?” Tu je Fric obuo cipele i počeo da vezuje pertle: „O tome nisam razmišljao, da budem iskren.” Tu je Dobrila rekla: „Možda on zna za nešto što ti kriješ i što ne želiš da priznaš?” Tu je Fric zastao, pa je pitao: „Je l' to misliš da je Narator moja savest pa će me naterati da nešto priznam i da mi onda bude lakše?” Tu je Dobrila rekla: „Palo mi je na pamet.” Onda je Fric skinuo cipele i vratio se polako u krevet: „Onda da ne brinem, proći će me, jer koliko sam ga do sada razumeo, jebeni Narator je mnogo veća budala od mene.”

Poštar i sveštenik

Davne 1928. godine, u Francuskoj je snimljen film *Školjka i sveštenik*, u režiji genijalne Žermen Dilak, i ovaj međunaslov teksta je Narator, koji se tog filma potpuno neočekivano prisetio, kao i stanja ravnog blaženstvu u kojem se našao nakon što ga je odgledao, posvetio upravo tom zanemarenom remek-delu, zapravo prvom nadrealističkom filmu, da bi barem pokušao da ispravi nepravdu, jer ono, doduše solidno govno, lažno prozvano kao prvi nadrealistički film, *Andaluzijski pas*, nikako nije prvi, već drugi, ali je tako prozvan i zaveden u knjigama isključivo zahvaljujući onom španskom prevejanom folirantu i teškoj seljačini Salvadoru Daliju, kojeg je i veliki Luis Bunjuel, bogu hvala, šutnuo u dupe i izbacio iz svog života zauvek.

Bio je ponedeljak, do kraja januara ostalo je još tri dana, i tačno u vreme kada se i sunce pojavilo toga jutra, u sedam sati i jedan minut, Fric je otvorio oba oka. Ležao je na leđima, obe šake su mu se nalazile na grudima, izgledao je kao čovek koji u svom miru leži, iako bi nekome mogao da izgleda i kao čovek na samrti. Shvatio je i da je potpuno sam u sobi, jer Dobrile nije bilo na njenoj polovini kreveta. Fric je ugledao beli list papira, formata A4, koji je bio položen preko Dobrilinog jastuka, i video je i tekst ispisan rukom na tom papiru, neko drugi bi se iznenadio, ali ne i Fric, takav je karakter, nije ni pipnuo taj list hartije, uopšte mu nije bilo do čitanja, samo je rekao: „Hoću li ikada dočekati barem jedno mirno jutro u životu?“ Onda je shvatio da na sebi ima srebrnu sveštenu mantiju,

dugačku sve do gležnjeva, a posle dužeg vremena su mu izbile i neke reči tokom noći, video je da se na mantiji nalazi natpis ispisan krupnim crvenim slovima, i rekao je: „Opet se budim u mantiji i izbijaju mi natpisi, više i ne znam da li sam umoran od sopstvene neuračunljivosti, ili me to snažno odupiranje od samog sebe zamara, a nije isključeno ni da me zbog svega sam Bog jebe u dupe.“ Zatim je dohvatio mantiju za donji rub, podigao je, malo je iskrenuo glavu, i pročitao je natpis koji je izbio tokom noći: „Pravi je blagoslov kada neko, a taj neko je bilo ko, ima loše mišljenje o tebi, ili kada neko, a taj neko je bilo ko, loše o tebi govori, ili kada neko, a taj neko je bilo ko, priča najrđavije o onome što radiš, sve je to blagoslov kojim možeš biti čak i dobro nagrađen, potpunim odsustvom zlih misli.“ Tu je Fric spustio donji deo srebrne mantije i rekao: „Nije mi prvi put da ne razumem ništa što pročitam, pa makar to iz mene izbilo.“ Zatim je dohvatio list hartije sa Dobrilinog jastuka i čitao ono što je na njemu bilo ispisano: „Mislim da ne mogu više da izdržim, nemam više snage, postalo mi je nepodnošljivo u životu, počela sam i da se pribojavam svojih misli, iako si ti taj koji čak čuje i neke glasove u glavi, mene moje misli brinu. Ne vidim kako i kuda odavde dalje, potreban mi je odmor i da promenim okruženje. Nemoj da misliš da krivim tebe za bilo šta, iako si mnogo gori nego onda davno kad smo se upoznali. Ali, to je život. Tako sam to prihvatila. Sada i zvanično: od danas sam na odmoru. Nema me nigde. Minimum nedelju dana. I samo još ovo: žao mi je što te nisam ranije obavestila da sam predala oglaš da izdajemo spavaću sobu, ali verujem da ćeš se snaći, možda će neko da se pojavi da pogleda sobu, i ako možeš sredi je malo,

a cenu odredi sam, nemam snage i time da se bavim. I molim te da se brineš o sobnoj smreki, našoj čileanskoj araukariji, pokušaj da poštuješ što je narasla čak dva metra s nama, u ovom sjebanom društvu, nemoj da pušiš blizu nje, redovno je prskaj vodom (prskalica ti je odmah pored saksije) i provetravaj trpezariju. Sve najbolje, Dobrila.“ Fric je vratio Dobrilinu poruku na jastuk, spustio je ruke na grudi i sklopio šake, pogledao je u plafon i rekao za sebe: „Da parafraziram, ali i da malo dopunim onog pesnika za decu, koji je svakog jutra preko radija, pre četrdesetak godina, čitao građanima: 'Ko je imao sreće da se jutros probudi u Beogradu, ukoliko nije vezan za radijator, ili nije na klinici za psihijatrijske bolesti, ili nema šajkaču na glavi dok peva kroz prozor u trpezariji okačen o luster, može se smatrati da je za danas dovoljno postigao u životu. Svako dalje insistiranje na još nečemu bilo bi neskromno.'“ I onda se začulo kako neko snažno udara u ulazna vrata stana, Fric je viknuo da je otvoreno, čulo se glasno škripanje točkova, vrata od spavaće sobe su se širom otvorila, i u sobu je u invalidskim kolicima ušao Poštar i rekao: „Čuo sam da pričaš sam sa sobom, pa sam se zainteresovao za temu.“ Onda je Fric pitao: „Opet raznosiš poštu u kolicima?“ Tu je Poštar rekao: „Treba malo da ih podmažem, mrzelo me je da hodam danas po ovom odvratnom naselju.“ Onda je Fric pitao: „Poštare, pošto sve znaš, je l' znaš gde je Dobrila otišla na odmor?“ Onda je Poštar rekao: „Naravno da znam, ali platila mi je da ne kažem nikome.“ Onda je neko pozvonio, Fric je viknuo da je otvoreno, u stan je ušao jedan mladić i stajao je u predsoblju. Fric je odmah viknuo: „Soba levo!“ Mladić je ušao u spavaću sobu, video je Poštara u invalidskim

kolicima kako sedi pored kreveta, na kojem se Fric izležavao u sveštениčkoj srebrnoj mantiji. Onda je mladić rekao: „Ja sam student, došao sam povodom oglasa za sobu koja se izdaje.“ Fric je odgovorio: „Sine, zakasnio si. Izdata je.“ Onda se student zagledao u Frica i Poštara, pa mu je Fric rekao: „Sine, idi odavde, na samrti sam, stigao je poštar da mu se ispovedim.“ Tu je student pitao: „Nisam znao da se sveštenici na samrti ispovedaju poštarima.“ Onda je Fric rekao: „Sine moj, mlad si čovek, i treba da učiš, imaš ti još svašta da naučiš o tome gde živiš i koliko je korupcija duboko u nama građanima, jer kako misliš da ono što imam da priznam na samrti stigne preporučeno do Boga, kao i do moje žene koja se krije negde od mene?“